

KREATIVNO POETSKO/POETOLOŠKO „POSLANJE“

DAVORA GRGURIĆA

(*Hiša za mrtve riči*, Društvo hrvatskih književnika,
Ogranak Rijeka, 2022.)

U svojoj knjizi pjesama „*Hiša za mrtve riči*“ Davor Grgurić (pjesnik, putopisac, romanopisac, publicist, itd.) snažno se – poetsko/poetički – „pohrvao“ s bogatom riznicom leksičkog bogatstva delničkog i (dijelom) lokvarskog kraja. Stihovima ritmiziranim i uokvirenim narativnom razigranošću ova Grgurićeva zbirka ne samo motivsko-tematskim ustrojem nego nadalje, slobodno je reći, dubokim književno-estetskim poniranjem u tkivo zavičajnog izvornog govora sama sobom puna srca stvaralački raskrijuje oreolu, uzvišenu oreolu svoje opstojnosti.

Bez obzira na skroman recesijski domet pjesništva na našim jezičnim idiomima (čakavski, kajkavski, štokavski!) Grgurićevo „poslanje“ poetsko/poetološke zabilježbe fonetskih značajki literom/slovom na papiru, kao potporom za autentičnu jezičnu stvarnost i tvornost idiomatike – odista zaslužuje više od riječi hvale!

Iako – vrijedno je istaknuti – autor u svojem poetskom slogu nema dijalektološke aspiracije, tekstovno/tekstološke značajke fenomenologorskokotarske kajkavštine same od sebe nameću se svjedočenjem (npr. redukcijom starih poluvokala *jer* i *jer*, npr. *s'n* – (je)sam, ili diftongizacijom, npr. *broazda* – brazda; *koaj* – kaj, ili s „prebacivanjem“ palatalnog elementa, npr.

rejč – riječ, itd. itd., da spomenem tek nešto od tog dijalektološkog manevriranja).

Dakako, fonacijska/glasovna slika preinacjena u slovcani znak tako pokazuje – bez obzira što za podlogu nema akcenatsku turbulenciju – dragocjenu izgovornu fonetsko/fonološku funkciju.

Grgurićevo dakle poetsko „poslanje“ nije *hiša za mrtve riči*, nikakav *rekvijem*, nego je dužnim poštovanjem spontan i častan kreativan posao *uskrisivanja* zaboravljenih riječi/leksema zavičajna govora – uskrisivanja riječi koje su često zbog raznih društvenopolitičkih „igara“ kao tobože subverzivne potiskivane na marginu našeg i „svojeg“ života kao nepotrebna makulatura.

Zato je Grgurićevo intimističko uronjavanje stihom u leksičko bogatstvo nematerijalne baštine zavičajnog mu gorskokotarskog govora u općem sociološkom kontekstu ustvari i važno svjedočenje o svijesti i savjesti ne samo nas samih kao osoba/individua, nego ujedno i svjedočenje o vremenu u kojem živimo!

(*Iz neobjavljene recenzije koju je Uredništvu Kaja ponudio pjesnik D. Grgurić*)*

†Ivo Kalinski

* Ujedno bih Vas zamolio da u „Kaju“ objavite ovaj do sada nigdje objavljen osvrt/recenziju dragog našeg prijatelja i istaknutog kolege I. Kalinskog, jer bi bilo šteta da ostane neobjavljen i javnosti nepoznat, a poslao mi ju je spontano prije nepunih godinu dana, tim više što se radi o mojoj prvoj do sada objavljenoj zbirci na delničkom kajkavskom idiomu, koju sam i predstavio predlani kod Vas u Kajkavskom spravišću. (Davor Grgurić)